

Discurs inaugural del President John Fitzgerald Kennedy

Capitoli dels Estats Units

Washington D. C., 20 de gener del 1961

Vicepresident Johnson, Sr. president, Sr. jutge president, president Eisenhower, vicepresident Nixon, president Truman, reverend clero, compatriotes:

Avui no som testimonis de la victòria d'un partit, sinó de la celebració de la llibertat, que simbolitza tant un final com un començament, que constitueix una renovació i també un canvi. Davant vostre i davant Déu Totpoderós he prestat el mateix solemne jurament concebut pels nostres avantpassats des de fa gairebé 175 anys.

Avui el món és molt diferent. Perquè l'ésser humà té a les mans el poder d'abolir tota forma de pobresa però també d'acabar amb tota forma de vida humana. Així i tot, se segueixen debatent al món les mateixes conviccions revolucionàries per les quals van lluitar els nostres avantpassats, la creença que els drets humans no deriven de la generositat de l'Estat, sinó de la mà de Déu.

No hem d'oblidar que som els hereus d'aquesta primera revolució. Deixem aquí i ara que corri la veu cap als nostres amics i enemics per igual, que la torxa passi a una nova generació de nord-americans, nascuts en aquest segle, temperats per la guerra, instruïts per una pau dura i amarga, orgullosos de la seva antiga herència, els qui no estan disposats a presenciar ni a permetre la lenta ruïna d'aquests drets humans amb què el nostre poble ha estat sempre compromès, i amb els quals estem compromesos avui en aquesta nació i a tot el món.

Totes les nacions han de saber, siguin o no amigues, que pagarem qualsevol preu, superarem qualsevol càrrega, afrontarem qualsevol dificultat, donarem suport a qualsevol amic i ens oposarem a qualsevol enemic per garantir la supervivència i el triomf de la llibertat.

Això, i molt més, és el que prometem.

Als vells aliats amb els quals compartim el nostre origen cultural i espiritual, els prometem la lleialtat dels amics fidels. És molt el que podem fer si estem units en empreses de cooperació, però poc si estem dividits. Ja que no podríem afrontar un poderós desafiament si estiguéssim distanciats i dividits.

Als nous estats que rebem entre les files dels lliures, els donem la nostra paraula que cap forma de control colonial s'acabarà per ser substituïda per una tirania molt més dura. No esperarem que estiguin sempre d'acord amb nosaltres, però sí esperem la sòlida defensa de la seva pròpia llibertat. Recordem que, en el passat, aquells insensats que van buscar el poder cavalcant sobre el llom d'un tigre van acabar a la seva gola.

Als pobles de barraques i aldees de mig món que lluiten per trencar les cadenes de la misèria, els prometem fer tot el que estigui al nostre abast per ajudar-los a ajudar-se a si mateixos, durant el temps que sigui necessari. No perquè ho facin els comunistes, no perquè vulguem els seus vots, sinó perquè és el correcte. Si una societat lliure no pot ajudar els molts que són pobres, no pot salvar els pocs que són rics.

A les nostres repúbliques germanes al sud de les nostres fronteres, hem ampliat una promesa especial: convertir les nostres paraules en fets en una nova aliança per al progrés, amb la finalitat d'ajudar les persones i els governs lliures a trencar les cadenes de la pobresa. Però aquesta pacífica revolució de l'esperança no pot convertir-se en presa de potències hostils. Tots els nostres veïns han de saber que ens hi unirem per lluitar contra l'agressió o la subversió en qualsevol lloc d'Amèrica. I que qualsevol altra potència sàpiga que aquest hemisferi pretén seguir sent l'amo a casa seva.

A aquesta assemblea mundial d'estats sobirans, les Nacions Unides, la nostra última gran esperança en una era en la qual els instruments de la guerra han superat els instruments de la pau, li renovem la nostra promesa de suport per evitar que es transformi en un simple fòrum d'injúries, per enfortir la protecció per als nous i els febles, i expandir la seva àrea d'influència.

Finalment, a aquestes nacions que es converteixin en els nostres adversaris, no els oferim una promesa, sinó una sol·licitud: que tots dos bàndols comencem novament la recerca de la pau, abans que els poders foscos de la destrucció deslligats per la ciència emboliquin tota la humanitat en el seu propi extermini, deliberat o accidental.

No gosem temptar-los amb la debilitat, perquè només quan tinguem la seguretat que les armes que tenim són suficients podrem estar completament segurs que mai seran usades. Però tampoc és possible que dos grans i poderosos grups de nacions es consolidin en la nostra realitat actual, ambdues parts sobrecarregades amb el cost de

les armes modernes, totes dues justificadament alarmades per la constant expansió de l'àtom mortal, però totes dues competint en una cursa per alterar l'inestable equilibri del terror que deté la mà de l'última guerra de la humanitat.

Així doncs, tornem a començar. Totes dues parts recordarem que la civilitat no és un senyal de debilitat, i que la sinceritat sempre se sotmet a prova. Que mai negociem per por, però mai tinguem por de negociar. Ens hem de permetre analitzar quins problemes ens uneixen, en lloc d'aturar-nos en els problemes que ens divideixen.

Per primera vegada, totes dues parts hem de formular propostes serioses i precises per a la inspecció i el control de les armes, i perquè el poder de destruir altres nacions estigui sota el control absolut de totes les nacions. Hem d'invocar les meravelles de la ciència i no els seus terrors. Junts hem d'explorar les estrelles, conquerir els deserts, eradicar les malalties, aprofitar les profunditats de l'oceà i fomentar l'art i el comerç.

Unim-nos per complir en tots els racons de la terra el manament d'Isaïes: «Deixar anar els lligams del jou..., deixar anar lliures els oprimits». I si un front de cooperació pot fer retrocedir el laberint de la sospita, unim-nos totes dues parts per crear una nova emprenedoria, no un nou equilibri del poder, sinó un nou món regit per la llei, on els forts siguin justos, els dèbils estiguin segurs i es protegeixi la pau.

Res d'això estarà a punt en els primers cent dies. Tampoc en els primers mil dies, ni durant tota aquest Govern, potser ni tan sols en la nostra vida en aquest planeta. Però comencem.

A les vostres mans, compatriotes, més que en les meves, residirà el triomf o el fracàs de la nostra empresa. Des de la fundació d'aquest país, cada generació de nord-americans ha estat cridada a donar testimoni de la seva lleialtat nacional. Les tombes dels nostres joves que van acudir a la crida donen la volta al món.

Que els clarins ens han tornat a cridar, no per empunyar les armes, encara que les necessitem; no per entrar en combat, encara que estem en lluita; sinó per suportar la càrrega d'una llarga lluita any rere any, «joiosos en l'esperança, pacients en la tribulació». Una lluita contra els enemics comuns de l'ésser humà: la tirania, la pobresa, la malaltia i la guerra mateixa.

Podrem forjar una gran aliança global contra aquests enemics? Una aliança de nord a sud i d'est a oest que garanteixi una vida més fructífera per a tota la humanitat? Participarien en aquest esforç històric?

En la llarga història del món, només algunes poques generacions han hagut de defensar la llibertat en el seu moment de màxim perill. No m'espanta aquesta responsabilitat, li dono la benvinguda. Crec que cap de nosaltres voldria canviar de lloc, de persones ni de generació. L'energia, la fe, la devoció que aportem a aquesta emprenedoria seran una llum per al nostre país i per a tots els qui el serveixen. I la brillantor de la nostra flama podrà il·luminar realment el món.

Així doncs, compatriotes, no pregunteu què pot fer el vostre país per vosaltres, pregunteu-vos què podeu fer pel vostre país. Conciutadans del món, no pregunteu què poden fer els Estats Units per vosaltres, sinó què podem fer junts per la llibertat de l'ésser humà.

Finalment, sigueu vosaltres, ciutadans dels Estats Units o del món, els que ens exigiu els mateixos alts estàndards de fortalesa i sacrifici que nosaltres us exigim. Amb una consciència tranquil·la com la nostra única recompensa segura, amb la història com a jutge suprem dels nostres actes, marxem al capdavant de la pàtria que tant estimem, amb la benedicció i l'ajuda de Déu, però conscients que aquí a la Terra la seva obra haurà de ser la nostra.

<<https://www.jfklibrary.org/Asset-Viewer/BqXIEM9F4024ntFI7SVAjA.aspx>>